

Waleria Misiewicz

Sadurki, pow. Puławy

Informator Archeologiczny : badania 7, 37-38

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

śladów postępowych konstrukcji naziemnych. Większość przebadanych obiektów miało charakter jam gospodarczych, najczęściej kształtu okrągłego, rzadziej owalnego o średnicy 1-3 m i głębokości do 1 m / w jednym przypadku obiekt miał głębokość 2,25 m/. W przekroju niekątowe, trapezowate lub zbliżone do prostokąta. Jamy te najczęściej datujemy na okres trwania kultury pucharów lejkowatych, znacznie rzadziej są to jamy kultury łużyckiej.

Na szczególną uwagę zasługuje kilka obiektów, m.in. obiekt / nr 61/ w kształcie rowka o długości 8,60 m, szerokości 60 cm i głębokości 22 cm, z którym związanych jest 5 śladów postępowych. Obiekt ten interpretuje się jako rowek zakładzinowy nieokreślonej budowli naziemnej / obiekt nieprzebadany w całości /. Z tymże rowkiem należy wiązać dwa obiekty w rzucie poziomym kołiste & kilkoma słupkami na obwodzie kultury pucharów lejkowatych.

Ponadto budzi zainteresowanie obiekt nr 26 o wymiarach: długości 7,5 m, szerokości 2,60 m, głębokości 40-80 cm / nieprzebadany w całości/ datowany na okres halstałcki kultury łużyckiej.

Ewenementem stanowiska jest ciałopalny grób popielnicowy kultury łużyckiej, niestety ocalały w stanie nie zezwalającym na bliższe określenie chronologiczne.

Wśród inwentarza ruchomego przeważają ułamki naczyń glinianych, głównie kultury pucharów lejkowatych, zabytki kamienne / osetki, kamienne rozcieracze do żaren, narzędzia i półsurowiec krzemienisty/, gliniane przęśliki i ciętaraki tkackie oraz liczna polepa, często z odciskami prętów z konstrukcji naziemnych.

Badania będą kontynuowane.

SADURKI, pow. Puławy

Muzeum Okręgowe
w Lublinie

Badania prowadziła mgr Waleria Misiewicz.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Lublinie.
Drugi sezon badań. Cmentarzysko kultury
pucharów lejkowatych.

Prace były kontynuacją badań ratowniczych przeprowadzonych w roku 1969. Odkryto wówczas dwa groby kultury pucharów lejkowatych oraz skupisko kamieni o wymiarach 200 x 70 cm i miąższości 50 cm. Wstępna interpretacja zakładała możliwość istnienia w tym miejscu grobu typu megalitycznego. W trakcie tegorocznych badań odkryto 6 grobów. Wszystkie były zniszczone - miały naruszone obudowy, a w dwu zachowały się jedynie bardzo drobne fragmenty szkieletu i ceramiki.

Materiał uzyskany z grobów jest skromny; jedna fiasza z kryzą, jedno narzędzie z wióra krzemienistego, paciorek bursztynowy - pokruszony, kilka drobnych rdzeni krzemienistych i drobne fragmenty ceramiki. Nie stwierdzono natomiast występowania obiektów podobnych do skupiska z roku 1969. Brak też było jakichkolwiek śladów, które mogłyby wskazywać na istnienie ich na przebadanym terenie. Na obecnym etapie badań należy wykluczyć istnienie na tym stanowisku grobu typu megalitycznego.

Około 3 m od grobu 2 natrafiono na jamę o średnicy 2 m, głębokości 1,90 m. Na głębokości 1,05 m znajdowało się palenisko otoczone kamieniami - z węglem

drzewnym, polepą i fragmentami ceramiki. Na głębokości 1,60 m wystąpił płaszcz kamienny pokrywający całe dno jamy / średnica 2 m/. Płaszcz miał grubość 20 cm, a pod nim znajdowało się drugie palenisko, także otoczone kamieniami. Między kamieniami znajdowały się szkielety zwierzęce i fragmenty ceramiki. Ceramika z jamy charakterystyczna jest dla kultury amfor kulistych.

SANDOMIERZ

patrz

okres nowożytny

SARNOWO , pow. Włocławek
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadził dr Henryk Wiklak.
Finansowało Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi oraz WKZ w
Bydgoszczy. Kontynuowano prace z lat
ubiegłych. Cmentarzysko grobowców
kujawskich z II okresu neolitu polskiego,
kultury pucharów lejkowatych.

Wznowiono prace wykopaliskowe na grobowcu 9, położonym na wzniesieniu między grobowcami 7 i 8, częściowo zbadanym już w roku 1969. Na działkach C-D obejmujących czoło grobowca natrafiono na grób ludzki. Zmarły ułożony był na wznak w pozycji wyprostowanej, głową na zachód, z lekkim odchyleniem ku stronie północno-zachodniej. Szkielet o długości 157 cm, stosunkowo dobrze zachowany / kręgosłup skrzywiony/. Jama grobowca o wymiarach 280 x 175-150 cm znajdowała się w odległości 5 m od czoła grobowca. Nie zawierała obstawy kamiennej i nie była przykryta brukiem kamiennym. Nieco wyżej nad jamą znajdowała się gruba warstwa /20-30 cm/ błota torfowego naniesionego z doliny Zgłowiączki. Inwentarz grobowy stanowił szkielet ludzki, łyżka gliniana i dętka rogowa.

Grobowiec 9 odbudowano.

Przewiduje się badanie osady położonej obok grobowca 1- 2.

SĄS PÓW, pow. Olkusz
Stanowisko I i III

Zakład Epoki Kamienia
Instytutu Historii Kultury
Materialnej PAN w Warszawie
Zakład Archeologii Małopolski
IHKM PAN w Krakowie

Badania prowadził mgr Jacek Lech oraz
mgr Hanna Młynarczyk i mgr Anna Urban.